EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Més a prop de la independència

Segons el Baròmetre del Centre d'Estudis d'Opinió de la Generalitat, el 51% dels catalans es declara avui independentista. Dades que obeeixen als interessos de CiU, que vol vendre el seu pacte fiscal com sigui, però precisament en mans de Convergència aquestes dades no són res més que una fal·làcia. Les seves pràctiques tacticistes són les que impedeixen una nova realitat al país. Però alerta perquè el que encara avui CiU es pren com un joc que utilitza per als seus interessos polítics i personals demà li pot esclatar a les mans i fins i tot deixar-la fora de joc. Ningú ja no dubta, ni a Catalunya ni a Espanya, que l'independentisme creix, i tal com van les coses creixerà com l'escuma. Negociar la independència és molt més fàcil del que sembla, només cal la voluntat real de fer-ho. Volem i podem, i ara és un bon moment històric. Tot fa pensar que la independència no suposarà cap canvi en la vida quotidiana de la gent, tan sols en l'administració política, que serà ocupada per gent que realment estima el país. Després ja decidirem qui governa millor, però des d'una Catalunya integrada a Europa i solidària amb el món.

Fa ja tres segles que tibem del carro dels espanyols, que a sobre de voler-nos eliminar tenen la barra de dir-nos que som insolidaris. Ja n'hi ha prou d'aguantar tantes barrabassades. Declarem democràticament la independència com han tingut el valor de fer altres països més petits que el nostre. A què esperem, els catalans? Que ens diguin el que vulguin. Que es posin les pors i les amenaces on els càpiga, ja que d'argument, no en tenen cap. Hem d'entendre que si volem ser independents només depèn de nosaltres. Ho devem als patriotes de la nostra història, però sobretot a les generacions futures que s'han de desenvolupar dins d'un país lliure, entès com el d'una comunitat plenament integrada al món com en alguns aspectes ja és Catalunya. Com a nació tenim tot el dret a l'autodeterminació, i Europa ens ha d'avalar i s'ha de posar al capdavant com a defensora de la llibertat del pobles que ho desitgin. Si ni Espanya ni França ens volen reconèixer és perquè saben prou bé que ens van usurpar la nostra llibertat per motius econòmics i polítics i ens van imposar les seves lleis per la violència de les armes. Els uns i els altres han perdut la vergonya, viuen de la usurpació i reneguen de la nostra existència col·lectiva.